

Čís. 6069.

Po uplynutí zkušební doby nelze již — kromě případu § 18, odst. 2 zákona o podmíněném odsouzení — znova rozhodovati o podmíněném odsouzení, ani činiti rozsudek podkladem trestu úhrnného či sjednoceného; ve věci pokročivší do tohoto stavu lze jen ve smyslu § 8, odst. 2 zák. o podmíněném odsouzení rozhodnouti, zda se odsouzený osvědčil čili nic.

Ustanovení § 6, čís. 4 zákona o podmíněném odsouzení předpokládá pravoplatné podmíněné odsouzení (bez uplynutí zkušební doby) a další pravoplatné odsouzení, ve kterém nebylo dosud rozhodnuto o jeho podmíněnosti.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1937, Zm IV 520/37.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti A. pro zločin padělání veřejných listin, vyřízené rozsudkem krajského soudu ze dne 25. června 1937, jímž byl vyměřen úhrnný trest, následkem zmateční stížnosti státního zastupitelství z úřední povinnosti z důvodu zmatečnosti podle § 384, čís. 4 tr. ř. zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a uložil soudu první stolice, aby v trestních věcech Tk III 343/34 a Tk III 352/34 dále podle zákona pokračoval; zmateční stížnost veřejného žalobce byla poukázána na toto rozhodnutí.

D ů v o d y:

Proti rozsudku krajského soudu ze dne 25. června 1937, jímž byl obžalované A. vyměřen úhrnný trest, podal zmateční stížnost veřejný žalobce pro nízkou výměru úhrnného trestu a jeho podmíněný odklad. Generální prokuratura tuto zmateční stížnost prohlášením ze dne 3. září 1937 udržela.

Při prozkoumání věci shledal nejvyšší soud, že napadený rozsudek trpí zmatkem podle § 384, čís. 4 tr. ř., jehož je ve smyslu § 384, odst. 5 tr. ř. vždy dbáti z úřední povinnosti.

Úhrnný trest byl obžalované vyměřen napadeným rozsudkem na základě dvou pravoplatných rozsudků, a to:

1. krajského soudu v Ch. ze dne 5. února 1935, jímž byla obžalovaná odsouzena pro zločin padělání veřejných listin podle §§ 391, 392 tr. z. s použitím § 92 tr. z. do žaláře na šest měsíců podmíněně na dva roky. Rozsudek tento se stal pravoplatným dnem 1. března 1935, takže zkušební lhůta v něm stanovená uplynula dnem 1. března 1937;

2. téhož soudu ze dne 23. dubna 1935, jímž byla obžalovaná odsouzena pro zločin padělání veřejných listin podle §§ 391, 392 tr. z. s použitím § 92 tr. z. do žaláře na šest měsíců bezpodmínečně. Tento rozsudek se stal pravoplatným dnem 30. května 1935.

Poněvadž krajský soud v Ch. rozhodoval o výměře úhrnného trestu dne 25. června 1937, je zřejmo, že tak učinil v době, kdy už u podmíněného trestu, uloženého odsouzené rozsudkem uvedeným v bodě 1.,

zcela uplynula zkušební lhůta. Pro posouzení této okolnosti je rozhodná jediné doba rozhodnutí soudu o úhrnném trestu, nikoli doba návrhu veřejného žalobce nebo předchozích rozhodnutí zrušených nebo mezitímních.

Právní účinek podle § 1, odst. 2 zákona o podm. ods. nastává již osvědčením se odsouzené, nikoliv snad teprve výrokem soudu o tom. Logickým důsledkem této zásady je, že po uplynutí zkušební doby nelze už — kromě případu § 18, odst. 2 zákona o podm. ods., o který tu nejde, znovu rozhodovati otázku podmíněnosti odsouzení, ani činiti rozsudek podkladem trestu úhrnného či sjednoceného. Ve věci pokročivší do tohoto stavu lze už jen ve smyslu § 8, odst. 2 zákona o podm. ods. rozhodnouti, zda se odsouzená osvědčila čili nic. Ustanovení § 6, čís. 4 cit. zák. nemůže býti za vyličeného stavu užito, ježto jednak event. výrokem o osvědčení se odsouzené je nutno míti za to, že tu není žádného odsouzení a tedy ani podkladu pro výměru úhrnného trestu, jednak předpokládá § ten pravoplatné podmíněné odsouzení (bez uplynutí zkušební lhůty) a další pravoplatné odsouzení, ve kterém však nebylo dosud rozhodnuto o jeho podmíněnosti, což v souzeném případě také nebylo.

Nebylo tedy ve věci A. možnosti pro vyměření úhrnného trestu, nýbrž krajský soud měl ve věci č. Tk III 352/34 rozhodnouti o tom, zda se odsouzená osvědčila čili nic (za přihlédnutí k jejímu chování jediné ve zkušební lhůtě).

Když krajský soud přes to vyměřil odsouzené A. úhrnný trest a pak znovu rozhodoval o podmíněnosti celého trestu, rozhodl o věci, o níž rozhodnouti nebyl oprávněn, a tedy překročil obor své působnosti. Tím zavinil zmatek podle § 384, čís. 4 tr. ř.

Pro tento zmatek byl z úřední povinnosti ve smyslu § 34, odst. 1 por. nov. zrušen napadený rozsudek v celém rozsahu. Dalšího řízení ve věci výměry úhrnného trestu za tohoto stavu věci potřebí není, nýbrž je nutno, aby soud první stolice v obou základních věcech dále jednal ve smyslu nahoře uvedených vývodů. Stal-li by se i trest, uvedený ve věci čís. Tk III 352/34 vykonatelným, nastala by možnost vyměření úhrnného trestu, ovšem bezpodmíněného. Zmateční stížnost veřejného žalobce se stala učiněným opatřením bezpředmětnou a byla proto naň odkázána.

Čís. 6070.

Podmínkou pro vyměření úhrnného trestu podle §§ 517, 518 tr. ř. je, aby tresty, jež mají býti shrnuty (mimo případ § 6, čís. 4, věta čtvrtá zákona čís. 562/1919 Sb. z. a n.), byly vykonatelné; o takový případ nejde, byly-li všechny tresty, vyměřené základními rozsudky, uloženy podmíněčně.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1937, Zm IV 521/37.)